



Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VI. Quomodo aliqui omnia, alii nihil impetrent orando.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

fridoribus cicadae potius quam merulae, vel acanthidis, vel lusciniæ suavissimo cantu deleckeris. Quam dulcis est Musica tot avicularum, quæ primo vere silvas & viridaria exhilarant? Nihil ad illas cicadae, Quidquid sit, has illis divinæ aures præferunt. Nam illæ cantatrices aviculæ ad oblectationem cantant, cum turbantur, cessant. At cicada rore pascitur, & æstivis mensibus totos dies stridet, canitque incredibili constantiæ sic animi submissi homo, tamen vilis & abjectus sit adversis insuper exagitatus, forte tamen sua contentissimus est, & æquali constantiã conditorem laudat. Alii tunc suaviter canunt orando, cum omnia ad nutum fluunt, cum annus fertilis, cum proventus copiosi, cum eventus fausti, cum veris ridet amœnitas; Tolle ista, jam vox sepulta, oratio vix ulla, languent & tacent omnia. Idcirco Deus in humilium orationem respicit; cicadae stridulum melos, aliarum avium concentui præferat.

Hæc arma domos effodiunt, hæc fundamenta ever-
tunt, hæc integras gentes submergunt. Bonum eorum
animum Deus reveretur, quando mala patientes, nul-
lum malum verbum proferunt, solum autem gemunt,
& sua mala deplorant.

Si quam laudem meruit unquam Samuel, certe hoc uno facto meruit longè maximam; in afflictione admodum tria contentissime oravit. Nam a suo populo tam graviter offensus, ac de suo principatu tam turpiter dejectus, nec pusillanimitis succubuit, nec iratus exanduit, nec elatus infrenuit, sed prudens & patiens totum se contulit ad orandum. Samuelem totam noctem orando extraxisse credit Iosephus. Sic olim Moses à iurgante ac murmurante populo gravissimè provocatus, clamavit ad Dominum, dicens: Quid faciam populo? Adhuc paululum & laudabit me. Sic Ezechias regum optimus a rege Assyriorum literis iniquissimè lacessitus, Ascendit in domum Domini, & expandit eas coram Domino, & oravit in conspectu eius. Sic & David, vel sub eius effigie Christus Dominus: Adversum me loquebantur, inquit, qui sedebant in porta, & in me psallebant, qui bibebant vinum; ego vero orationem meam ad te, Domine. Sic & Sara Tobia uxore ab ancilla conviciis acerrimis lacerata, perrexit in superius cubiculum domus sue: & tribus diebus & tribus noctibus non manducavit, neque bibit, sed in oratione persistens cum lacrymis deprecabatur Deum. O Musicam Superis jucundam! Oratio in adversis & in luctu suave organum cælo, dulcis Deo concentus.

Quia etiam
vitis &
abjectus.
forte tamen
sua contem-
tus æquali
constantiã
Deum
laudat.

Strabo memorat, Eunomium citharædum Lo-
cresem, tum Aristone Musico Rhegino cantu & fidu-
cum certasse. Cum vero Eunomius ob chordam subire
ruptam, de victoriâ periclitaretur, cicada felici casu
supervolitans in Eunomii citharâ confedit, & fractæ
chordæ vocem stridore suo supplevit. Hinc Locris in
Italiâ Eunomii statua visitur, que cicadam citharæ in-
sidentem monstrat.

Coloss. 1.
v. 24.
NB Christi
passio in se
plenissima
& iustissi-
ma re-
dimenda vel
mille mun-
diz ei tam-
in nobis de-
est commu-
nicatio &
participatio
horum me-
ritorum, vi-
delicet, ut
Christus no-
strum in
se, etiam in
seis membris,
in Christiani-
nis familia
partietur.

Aspicte Christum crucifixum in sublime elatum, in
eo artus & nervi omnes veluti chordæ ad concentum
tenstæ ac temperatæ: Hic audire licet septemplex me-
los suavissimum. Quisquis te miserum, infelicem &
cicadae instar abjectum credis, in hanc citharâ sube-
sulta: hic vocem tuam expedi, hic ora, hic canta: non
spem eris ab hæc citharâ. Et encicadam aliam, Tar-
sensis Paulus, qui se minimum Apostolorum, nec di-
gnum vocari Apostolum, qui se abortivum nominat,
is tamen velut cicada in citharâ crucis confidens, Ego,
inquit, adimpleo ea, que desunt passionum Christi, in carne
mea. En, obsecro, cicadam, que ob chordæ vicem obit,
ne quid huic musicæ desit. Oratio afflictorum Deo
longè gratissima.

Princeps Hussaus Iob inter ruinas erectissimus pe-
core orni abactio, liberis ruinâ unica sepulcis, bonis
omnibus ademptis adhuc tamen cantabat hilaris: Sit
nomen Domini benedictum. Hæc oratio in calamitatibus,
hic cantus in adversis magis placuit. Deo, quam
decem milia precationum in prosperis. Huius cicadae
vocem Chrylostomus his verbis dilaudat: * Univer-
sa Iob misit, magis autem universa invenit. Cuncta enim in læta
amittens, lætitiæ radicem non amisit, emisit, lyram, sed arti-
fex remansit. Christus in cruce citharæ odus, imò & ipsa citha-
ra, non ut sicta Orpheus musica, ad se potentissime traxit non
amicos solum, sed & inimicos, non solum vivos, sed & mor-
tuos, traxit rupes, traxit solem & omnium siderum comitatum.
Quid extimelum Apostoli Iugertis? citharâ perdidit, sed ar-
tifer remansit. Orando perseverate. Oratio Christiani cælo
trahit, oratio illum corpore vestit; illius in solitudine cithæ
oratio, in morte pharyngem suam. Oratio vobis & citharâ
amissam, & ipsum etiam artificem restituet redire vult. Ora-
tio in luctu suavissima cælestis est musica.

Oratio
hominis
patientis
in adver-
sus non pa-
tietur re-
pulsam.
Psal. 11.
v. 6.

CAPUT VI.

Quomodo aliqui omnia, alii nihil impetrent
orando.

Utrumque religiosus est divi Dominici familia Iohannes
Taulerus rem miram commemorat: Duas, in-
quit, virgines eidem ædibus habitabat. Altera rerum
difficilium ac sublimium non ignara, sermonem deus
miscere noverat, quæ auditorem in admirationem rap-
perent. Altera horum negligens, laudabili simplicitate
in Deum immersa, hoc unum sibi sumpsit studium, Deo
divina que voluntati in rebus plane omnibus se ipsam
quàm perfectissimè consignare ac tradere. Hoc soli-
dissima devotionis studio in assecuta est, Deumque
adeo habuit exorabilem, ut quidquid ferè petisset, im-
petraret. Hinc plurimi se suaque negotia illis exire
commendarunt, precibus ad optatum finem dedu-
cenda. Recepit illa in suam fidem, quod sibi commi-
sum fuerat, & verò etiam postulara preces fundere de-
stinavit, sed quod humanæ memoriæ pronum, id ex-
qui subinde obliata est. Interim negotia aliorum ex
animi sententiâ fluebant. Eapropter reversi plurimi
uberrimas egerunt gratias, ob res suarum prosperos
successus, abundè sibi satisfactum testati. Illa tacite in
imborem versa strabatur, quod se nec orâsse quidem
nemisset. Ab his ad alloquendum Deum digressa.
Mi amantissime Deus, inquit, quid hoc fieri dicam?
Ego segniter obliosa, illas gratiarum actiones ne-
quaquam merui, quia promissis non steti, neque nego-
tis mihi commeditis preces impendi. Cui Deus: Tua
mihi voluntas loquebatur, in Psalmi responsum nô-
sti: Desiderium pauperum exaudivit Dominus, preparationem
corus eorum audivit auris tua. Cum tu proponeres rogare,
decevi ego facere, quia tuam voluntate meâ commisi.

Videte, obsecro, quam celetes Deo sunt aures, ut
non solum clamorem lacrymas, orationem ipsam, sed
etiam orationis preparationem, & veluti primos ac
tenuissimos animi sulculos exaudiat. Quod Iaias
aperuisse restatur. Eratque ait, antequam clamens, ego ex-
audiam, adhuc illis loquentibus, ego audiam. Adco
propensus est Deus aures propitias præbere.

Interim

K 4

Interim innumeris in caelum jacimus querelas, nos toties & tamdiu tamque ardeat vociferari ad Deum, & non audiri. Quid ad haec responsum est? Hic ille scopolus est, ad quem orbis paene totus colliditur: ad hunc scopulum impegerunt viri etiam sanctissimi. Sic nos ratiocinamur: Evangelia promissis ingentibus abundant, si vel duo solum conjunctis viribus rogent, impetraturos quidquid rogaverint: hinc neminem repudiari, modo quaerant, modo pulsent ac petant, inventuros & accepturos quidquid petierint. Nos interim dies & annos precationibus implemus, quotidianis clamoribus fatigamus caelum, superos omnes in causae patrocinium vocamus; nemo audit, nemo aperit, nemo votis annuit. En scopulum vel astris minantem, en montem vel Caucasum magis horrificum. Sed hanc ipsam, Deo favente, tam dabilem rupem in mare jam praecipitabimus. Stabit Domini promissum: *Si monti hinc dixeris, Tollere, & jacta te in mare, fiet.*

Matth. 6. 12. v. 21.

Hoc igitur loco duo sunt exequenda: Primum est, integros sanctosque homines, quidquid petunt, impetrare. Alterum, exponenda causa, cur aliquorum preces aut non sunt, aut certe non videantur esse ratae.

§. I.

Cur amici Dei, quidquid rogant, impetrant.

Dei. c. 30. v. 9. & 10.

Primum est; Amici Dei, quidquid rogant, impetrant. In promptu causa est. Nam & ipsi, quidquid Deus imperat, exequuntur. Vna ipsorum & Dei voluntas est. Hinc quidquid illi voluerint rogare, hoc Deus ab aeterno voluit concedere. Promittit olim Moses: *Abundare te faciet Dominus Deus tuus in cunctis operibus manuum tuarum, &c. in ubertate terra tua, & in rerum omnium largitate. Revertetur enim Dominus, ut gaudeat super te in omnibus bonis: si tamen audieris vocem Domini Dei tui, & custodieris praecepta eius.* Vis, ut Deus omnia tua arbitrari faciat? tu prius fac omnia secundum Dei arbitrium: Vis, ut Deus veniat ad te? tu modo prodi ubi iam, ille mox in via erit. Vis, ut perenti tibi nihil neget; nec tu nega illi quidquam. *Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui.*

Psal. 36. v. 4.

B. Dominicus omnia quae a Deo petit impetravit.

Guil. in vita S. Bern. l. 2. c. 3. m. hi p. 2060. Sic & S. Bernardus multos in suam familiam precibus traxit.

Beatus Dominicus vir alioquin oris modestissimi, auditus tamen est dicere, se nihil unquam a Deo petisse, quod non impetrasset. Excepit has voces superiorum aliquis, & continuo subiungens; *Mi pater, inquit, pete; obsecro, ut ille celeberrimus Doctorum Conradus, in tuam adscribi velit familiam.* Cui Dominicus: *Difficile hoc quidem est, inquit, si aurem id petam, futurum confido, ut in petrem. Proximam noctem totam orando duxit. Sequenti mane Doctor Conradus ad cenobium venit, & a Dominico in religiofam familiam admitti petit. Amici Dei, quidquid rogant, impetrant. Abundare facit illos Dominus in rerum omnium largitate.*

Bernardus ille mellis fluvius, complures genere, divitiis, eruditione praestantes juvenes ac viros in suam familiam precibus & virtutum exemplis traxit. Inter ceteros fuit Gaufridus de Perona Flander, qui postmodum in Claravalle Antistitis officio functus est. Videbatur vir iste omnia alia malle, quam monachum inducere. Sed eas homini faces conscientia subdidit, ut tandem in sacrum Bernardi conmilium adscriptus sit. Cumque jam iter faceret cum viro sancto, tentatione gravissima exagitari cepit. Multa recurfabant animo, facultates, amici, voluptates, & omnia mundi gaudia jam deserta; haerebant infixi pectore vultus verbaque charorum olim hominum. Hinc luculenta misericordiae signa in Gaufridi fronte legebantur. Bernardi sanctus circumspice oculo virum intuitus. Quid est, inquit, Domine Gaufride, quod vultum his tristitiae nubibus obducas; qua cogitationum mole mergeris? Nec amplius emergam, sat scio, inquit Gaufridus, extincta est in me omnis laetitia. Hoc qui

A. audiit, ad Bernardum anxie retulit. At vir sanctus id suaviter dissimulans, cum ad templum viae proximum pervenissent, ingressus est ad preces fundendas. Socii foris praestolabatur; inter hos Gaufridus tædii plenus in laxo residens obdormivit. Vbi Bernardus orationem, Gaufridus etiam somnum finit, sed jam longè alius, tantò hilarior ceteris omnibus, quantò antea tristior. Mirati socii tam subitam vultus animique mutationem, humaniter eam exprobrare ceperunt. His ille: Dixi, ait, non nego unquam amplius futurum me lætum, Nunc vero & tanto; nunquam amplius tristis ero. Hoc Bernardi preces potuerunt. Sed idem ille Gaufridus primo tirocinii sui tempore, ob parentem suum hominem opulentum sollicitus Bernardum adiit, & summe rogavit, patri suo emendatorem vitam precibus obtinere non gravaretur. Cui Bernardus. Ne male metuas, inquit, ego illum probatum monachum in hac Claravalle meis manibus sepeliam. Vtrumque fuisse verissimum, eventus docuit.

Ita nimirum suos amicos abundare facit Dominus in rerum omnium largitate. Ipsis promissum est: *Quodcumque volueritis, petetis, & fiet vobis.* Ita vir integerrimus Fraciscus de Paulâ, ob nauli penuriam rejectus à navatâ, pallium suum in undis explicuit, & in eo velut in navi mare Siculum una cum socio trajecit. Ita beata Scholastica cum fratrem suum Benedictum non aliter retinere posset, repentinas pluvias impetravit. Sic innupere alii volucris, quadrupedibus, feris, piscibus, sideribus & astris; rebus creatis aliis, & ipsi creatori, ad cuius arbitrium se totos fixerant, vini gratam precibus fecerunt. Ita orante Iosue, & impetrante, sol cursum suum inhibuit, *obediens Domino voci hominis.* Quidquid rogant amici Dei, impetrant. Sancti, ait, Augustinus, ad salutem per omnia exaudimur. Abundare facit illos Dominus in rerum omnium largitate; Quidquid petierint, fiet illis.

Joan. 1. 10. v. 7. Iosue 6. 10. v. 14. Aug. serm. 1. 1. 6. in 4. p. 1. Joan. 1. 3. m. h. pag. 353. Taulerius in Circumcis. Dom. 1. m. h. pag. 310.

Hinc priscus ille Theologus & Ecclesiastes fidenter dicere audebat: *Credite mihi, quisquis ita se Deo omni tempore (voluntatis conformatione) captivum tradidit, huic & Deum vicissim se captivum tradere oportet.* Tum verò hominem supra omnem modum, omnemque captivitatem, in divinam quandam transferret libertatem; imò & in seipsum, ita, ut homo ejusmodi, jam quodammodo divinus potius quam naturalis homo fit, & quisquis eum tangit, etiam Deum tægat. Hic jam cuncta sanantur vulnera, debita omnia relaxantur. Hic amoris ludus omnem superat intellectum. Hoc autè satis est experiri, quam intelligere. Qui ejusmodi sunt in perpetua stant resignatione voluntatis suae, & omnium eorum, quae Dominus vult relinquere, & seipsum in omnibus diligentissime observant. His Deus praesens est omni tempore, nec unquam illius praesentia frustrantur, quamdiu ipsum intendunt & inquirunt, omni propria quaestione calcata. Ajo igitur, quod deorum, qui se Deo resignarunt, instituta & sensus, plus sine verbis orant, quam alii extra hos in suis precibus ubertim lacrymant. Amici Dei, quidquid rogant, impetrant.

Qui suam voluntatem cum divina colorant, Deus eis praesens.

§. II.

Sed dixeris: Sunt plurimi, qui se Dei amicos esse judicent, vix quidquam tamen eorum, quae petunt, impetrant. Responso triplici rem omnem explico. Primum: Qui male rogat, quid miri est, si nihil impetrat. Hanc causam Iacobus Apostolus assignans: *Petitis, inquit, & non accipitis, eo quod male petatis.* Filii Zebedaei, concessum in regno Christi petierunt; non impetrarunt: Ignem de caelo in Samaritanos praecipitari voluerunt; nec istud obtinuerunt. Non simplici modo male petimus. Nam aut bona sed male, aut certe in se mala, aut ipsi male petimus. Singulis

Cur plerumque vix quidquam impetrant, eo quod male petant. Filii resp. 1. 1. 1. c. 6. 4. v. 3.

pulis lucem adfero : Qui facultates suas augeri postulat, sed ideo ut ipse luxum augeat, rem, non malam, sed malo sine postulat. Qui inimico interitum, qui hosti tantarum apprecatur, rem malam & non petendam petit. Deoque injuriam facit. Frequenter non malum quid petimus, sed ipsi petitores mali, & gratia divina vacui sumus. Non raro rem licitam, sed nullam aut vacillante fiducia rogamus. Subinde bonum quid, & si ne bono poscimus, quod tamen impetrare non expedit, ne bonum majus impediatur.

Aug. 10. 8. in psalm. 144. mibi pag. 687.

Disertissimus hic Augustinus, ad orationis perseverantiam accedens, & providentissimam Dei largitatem exponens: Quando, inquit, non dat, ideo non dat, ne ob sit quod det. Neque enim aliquid iniustum petebat Apostolus, quando rogabat ut auferretur ab eo stimulus carnis, Angelus Satanae, & tamen rogavit, & non accepit, quia tempus adhuc erat exercende infirmitatis. Petiit Iob tentandum diabolum, quando rogabat ut auferretur ab eo stimulus carnis, Angelus Satanae, & tamen rogavit, & non accepit, quia tempus adhuc erat exercende infirmitatis. Petiit Iob tentandum diabolum, quando rogabat ut auferretur ab eo stimulus carnis, Angelus Satanae, & tamen rogavit, & non accepit, quia tempus adhuc erat exercende infirmitatis. Petiit Iob tentandum diabolum, quando rogabat ut auferretur ab eo stimulus carnis, Angelus Satanae, & tamen rogavit, & non accepit, quia tempus adhuc erat exercende infirmitatis.

Idem in psalm. 85. mibi pag. 325.

Hec a se dicta luculentius confirmans Augustinus: Si verè Deum invocasti, ait, certus esto, quia id forè, quod volebas temporaliter, ideo non dedit, quia non tibi proderat. Edificetur in hoc cor vestrum, fratres, cor christianum, cor fidele: ne incipiatis irasiles facti, veluti fraudati desideria vestra, ire in indignationem contra Deum. Non expedit adversus stimulum calcitrare. Recurrite ad scripturas. Exauditur diabolus, & non exauditur Apostolus. Exauditur enim, quem disponebat damnare, & non exauditur eum, quem volebat sanare. Nam ager petiit multa à Medico, non dat Medicus: non exaudit ad voluntatem, ut exaudiat ad sanitatem. Ergo Medicum tuum pone Deum, pete ab illo salutem, & salus tua ipse erit. Vis, ut det tibi? Quod si quid vis habere, non vult ipse in balneo, ut se tibi det. Impedimenta removeret, ut intret ad te. Deus est voluntati nostra non dat, salutem dat. Tu cum patientiam salutem expectas. Quibus te medicamentis curat, ille novit: quibus si citionis, quibus unctionis, ille novit. Tu tibi agnitivam comparasti peccando, ille venit non solum fovete, sed & secare & urere.

Rom. c. 8. v. 26. Aug. 10. 9. tract. 102. in Ioan.

Subinde queritur agrotus inpositum cataplasma nimium urere, & chirurgum rogat, ut amoveat. Sed petit, quod profuturum non sit, ideo non auditur, & ideo etiam chirurgus sui muneris gnarus: Scio, inquit, quando an ovendum sit cataplasma, tu mihi hanc curam relinque; si jam tollerem, nocerem. Tu vis auferri medicamentum, quo uteris, ego novi infirmitatem, quã gravaris. Ita nos sapissimè. Quid oremus, sicut oportet, nescimus. Non autem, inquit Augustinus, petitur in nemine Salvatoreis, quicquid petitur contra rationem salutis. Ideo Deus subinde, quod petitur, concedit, sed iratus. Ita populus Israël manna suavissimum panem nauseans, carnes flagitavit: concessit Deus, sed iratus. Nam adhuc esca illorum erant in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super eos. Idem populus pro ritu Marum gentium regem petiit: & hunc Deus concessit, sed et-

Psal. 77. v. 30.

iam iratus. Sic petit aliquis amplas facultates, & impetrat, sed suo malo: petit sanitatem, & accipit, sed ei utilius foret, agrotare, quærere dignitates, & invenit, sed ei magis conducere in imo jacere. Multa Deus concedit iratus, quæ negat propitius. Est, qui mutuum à vicino equum petat, negat ille hunc clementer, quem concederet crudeliter, cum sciat, quam furiosus & sternax sit equus.

Quod Hipponensis præsul uberrime asseverans: Multi dari sunt, inquit, in manus suas malo suo: de quibus tract. 6. in dicit Apostolus: Tradidit eos Deus in desideria cordis eorum. Petit aliquis magnam pecuniam: accipit malo suo, quando illam non habebat, parum timebat: habere illam cepit; præda factus est potentiori. Discite rogare Deum ut Medico committatis; quod ipse novit, faciat. Tu morbum constituis, ille medicamentum adhibeat. Tu tantum charitatem tene. Nam ille secare vult, urere vult: tu si clamas, & non exaudiris in sectione, unctione, & tribulatione, novit ille, quousque pure est. Tu jam vis revocare manus, & ille vulneris suum attendit; scit, quousque perveniat: non te exaudit ad voluntatem, sed exaudit ad sanitatem, quia contradicit voluntati. Non sit, quod vis, sed sit, quod tibi expectat.

Aug. 10. 9. tract. 6. in ep. 1 c. 3. Ioan mibi pag. 253. Rom. c. 1. v. 24.

§. III.

Alterum ad objecta responsum est: Negat Deus, ut minor, ut majora concedat: cunctatur annuere, ut orantis constantiam exerceat, ut fiduciam augeat. Non exaudit Deus, ut impensius & sapius petamus. Amat Deus importunitatem oratoris: vult crebrius rogari, ut tanto gratius sit concedentis donum. Est, qui corporis sanitatem petat; non abnuat Deus, sed quia gratiam hanc protrahit, preces alter merito extendit. Videte, quam lento molimine, suos arbor fructus porrigat. 1. Seritur arbor & plantatur. 2. Radices mittit in terram. 3. Paullatim teneram stirpem generat. 4. Frondibus & foliis velut capillis tegitur. 5. Diffundit ramos & brachia. 6. Vernat & in florem sese induit. 7. Producit fructus sole ac pluvius excoquendos. 8. Hi sensim maturitate assequuntur & dulcescunt. 9. Iam maturati decerpuntur ac colliguntur. 10. Decerptimensis inferuntur & ingeruntur ori. 11. Quod illatum est ori, ad stomachum transmittitur & digeritur. 12. E chylo digesto succus demum elicitur vitalis. En, quot more fiunt, dum enascatur fructus, & corpori accedat. Ita Deus ligno vitæ fructum porrigit, sed aliquando cunctanter & cum morâ.

Resp. Deus cunctatur dare ut fiducia augeat & constantiam.

Nonnumquam non exaudit, ut aut melius quid accipiamus, aut promeritum augeamus. Quod Augustinus acrius hoc brevi monito: Bonus autem Dominus, qui non tribuit sapere, quod volumus, ut, quod malleamus, tribuat. Exempli gratia. Petenti victum liberalem ac copiosum, negat, sed modicum ac parvum, sed simul valetudinem dat; alteri divitias poscenti, eas quidem negat, sed pro divitiis eruditionem impertitur; alius annis compluribus rogat, quod sibi necessarium iudicat, & non auditur, post multos demum annos exaudiendus. Est, qui profusissimis precibus religionis augmentum petat, hoc quidem non obtinet, sed sum ipse promeritum augeat. Cujus rei locuples testis Gregorius: Ed magis, inquit, sancti exaudiuntur ad meritum, quò minus exaudiuntur ad votum.

Greg. 1. 10. Mor. c. 25

Sæpissime Deus non aufert, quod rogatur, sed differt; obsecrationem aliquanto tempore repudiat, ut demum tanto fiat jucundius, quanto dilatatum est dantius. Quod Augustinus observans: Cum, inquit, aliquando tardius dat, commendat dona sua, non negat. Dini desiderata dulcius obtinentur, citius data vilescunt. Ergo quare, falsa, pete, obsecra & infla. Vna dies dabit, quod mille negarunt.

Sed tertium responsum objectis damus: Semper exaudimur, modò vera sit seriãque oratio. Hoc nihil dubi-

Resp. Seria oratio dubi-

